

Proloog

Dani

Kippenvel verspreidt zich over mijn huid als Travis zijn vingers door de mijne vlecht. Ik sluit mijn ogen en zet me schrap.

‘Weet je zeker dat je het wil, Dani?’ Hij klinkt nerveus, hoewel hij degene is die me op het idee heeft gebracht. ‘Het gaat pijn doen. Veel pijn.’

Brady lacht. ‘Maak haar niet bang, dude.’

Brady is sexy, één bonk spieren en duistere tatoeages, en ik weet dat hij op dit moment naar mijn naakte rug staart. Hij is totaal onbereikbaar voor me.

Dit is de enige manier waarop ik een man als hij zover krijg dat hij me aanraakt.

Ik slik en druk mijn shirt tegen mijn borst. ‘Begin maar gewoon. Ik zet door.’

Ik ben goed voorbereid; ik heb onderzoek gedaan naar de juiste positionering, de pijn, de methoden, alles. Nu moet ik de sprong wagen. *Dit wordt mijn jaar van eerste keren.*

‘Goed zo. Ik beloof dat ik voorzichtig zal zijn.’ Brady stapt bij me vandaan, het zoemen begint en stopt dan weer.

Travis knijpt in mijn hand, buigt zich naar me toe en fluistert: ‘Als je moeder wist dat je dit deed, zou ze me vermoorden.’

Ik trek mijn hand los en geef mijn beste vriend een duw. ‘Wat heb jij? Dit is niet het juiste moment om over mijn moeder te beginnen.’

Een in een zwarte handschoen gestoken hand strijkt over mijn

schouder en Brady trekt het bandje van mijn zwartkanten bh om-
laag. Jazeker, ik heb sexy lingerie aangetrokken.

‘Wat ik ga doen voelt koud aan,’ zegt hij zacht.

Al mijn spieren spannen zich en hij grinnikt.

‘Relax, schat. Ik doe het niet voor het eerst.’ Brady’s stem is zwoel
en diep, en er gaat een siddering door me heen. Hij wrijft lang-
zaam over mijn huid en de walm van alcohol verspreidt zich. ‘Ik
zal lief voor je zijn. In je hoofd is het erger dan in werkelijkheid.
Geloof me. In het begin doet het pijn, maar het went, en het blijft
maar een paar dagen gevoelig.’

Shit. Ik ga het echt doen.

Ik kijk hem over mijn schouder aan. Brady glimlacht en vlinders
fladderen door mijn buik. Hij prikt met zijn vinger in mijn mon-
nikskapspier. ‘Hier, hè?’

Ik knik, sluit mijn ogen en laat mijn kin tegen de rugleuning
van de stoel rusten.

‘Prachtig ontwerp, trouwens.’ Hij tikt op het doordrukpapier.

‘Het is de poolster. Die wijst me de weg.’ Ik zeg het vooral tegen
mezelf.

Brady drukt het papier tegen mijn rug en wrijft eroverheen. Dan
begint het zoemen weer en de naald boort zich in mijn huid.

1

Dani

DRIE WEKEN LATER

Ik volg met mijn vingertop de lijnen van de tatoeage op mijn schouder, en mijn spiergeheugen leidt mijn hand naar de as tussen het noorden en het zuiden, waar ik evenwicht hoop te vinden. Een ankerpunt. Stabiliteit.

Ik voel het diep vanbinnen. Hoop. Om mijn lippen verschijnt een glimlach; ik begin mijn eigen peptalk te geloven.

Mijn glimlach wordt breder... totdat mijn nieuwe collega een stapel werk voor mijn neus kwakt.

Laura schenkt me een gemaakt lachje. 'Ik heb dit weekend plannen, dus ik laat dit graag aan jou over. Met marketing als hoofdvak moet dit voor jou een eitje zijn.'

Het derde collegejaar is nog niet begonnen of ze laat me al barsten. Ik bijt op mijn wang en stapel de documenten opnieuw op elkaar.

Laura en ik zijn de nieuwe assistenten van professor Zinzer. We hebben deze herfst de leiding over alle andere werkstudenten in het kunstlab en bereiden zijn collegemateriaal voor. Hij neemt altijd een kunststudent en een bedrijfskundestudent aan om het regelwerk te doen. Omdat mijn beste vriend Travis vorig semester collega bij Zinzer liep had ik een streepje voor en werd ik uit een hele rits andere sollicitanten van bedrijfskunde voor dit baantje gekozen.

Ik schuif de stapel werk in mijn schoudertas en doe geen moeite te glimlachen.

‘Zin heeft het maandag nodig,’ zegt ze poeslief.

Met andere woorden: het moet de maandag na het weekend van Labor Day af zijn. Mijn kaak spant zich.

Laura lijkt er absoluut niet mee te zitten dat ze mij hiermee opzadelt. Ze schudt haar haar over haar schouder en zegt: ‘Bedankt, Dani.’ Haar weinig subtiele taxerende blik bezorgt me een ongemakkelijk gevoel. ‘Je bent heel... aardig.’

Als ik een stripfiguur was, zou er stoom uit mijn oren komen. Ik heb nog nooit een woord zo gehaat. Als ik nog één keer hoor dat ik aardig ben, ontplof ik.

Aardig zijn houdt in dat mensen dingen op je afschuiven. Over je heen lopen. Je negeren.

Als kind dacht ik dat ik gewoon manieren had. Wat is er mis met beleefd zijn? Maar nu begrijp ik dat je daarmee niet ver komt in Boston, waar iedereen een stuk gehaaid is. Het Midden-Westen is veel vriendelijker. Als iemand in Chicago tegen je op botst, dan zegt diegene sorry. Hier word je uitgescholden of opzijgeduwd. Ik ben inmiddels wel gewend aan het snelle tempo hier, maar dat verandert niets aan het feit dat ik een enorme softie ben.

Mijn moeder zou zeggen: ‘Aardig zijn, mijn reet!’ Ik grinnik. Ze is grover in de mond dan de meeste dispuutjongens hier.

Dat gebeurt er blijkbaar met je als je bijna doodgaat aan angiosarcom.

Mijn glimlach verdwijnt en ik knipper met mijn ogen als ik plotseling word overvallen door de emoties die altijd de kop opsteken als ik aan mijn moeder denk. Ze heeft keihard tegen de ziekte gevochten, zelfs toen ze kaal werd en geen borsten meer had. En ze heeft gewonnen. Voorlopig tenminste.

Als ik in mijn kamer in het studentenhuis aankom, worstel ik nog steeds met de vraag wat ik tegen Laura had moeten zeggen. Waarom kan ik op het moment zelf nooit de juiste woorden vinden? Ik staar naar de stapel werk op de rand van mijn bureau en ik voel de frustratie in mijn maag. Ik zal het hele weekend binnen moeten blijven om de brochures voor mijn professor voor te be-

reiden terwijl ik nog niet eens mijn spullen heb uitgepakt.

Mijn blik gaat naar de hoog opgestapelde dozen in het krappe kamertje dat ik deel met een meisje dat ik van het vorige semester ken. Jenna is hilarisch. We zaten bij elkaar bij sociologie. De colleges waren zo saai dat we onszelf vermaakten door vieze briefjes aan elkaar te schrijven om te kijken wie er als eerst zou gaan lachen. Zij won altijd. En ja, de docent had de pik op me. Maar kom op – toen Jenna schreef: ‘Ik wil me in jouw dikke genotsknots verslikken’ hield ik het niet meer.

Haar zuidelijke accent en hoogblonde haar zijn misleidend. Je kunt haar gemakkelijk aanzien voor een bitch, maar ze slaat meteen haar arm om je schouders en doet alsof ze je al jaren kent. Ik begrijp niet goed waarom ze zo dik bevriend is met ons andere huisgenootje. Ik heb Clem nog maar één keer ontmoet, maar die chick zegt geen stom woord. Ik bedoel, ze rolde met haar ogen toen ik vroeg of ze van *The Vampire Diaries* hield.

Voordat ik de deur uitga om boodschappen te doen, blijf ik voor de spiegel staan en strijk mijn lange haar naar achteren. Mijn spiegelbeeld doet me aan mijn moeder denken.

Iedereen zegt dat ik er precies uitzie zoals zij in haar jonge jaren. Ik heb grote groene ogen, een lichte huid, donkerbruin haar, op een paar lokken na die ik vorige maand roze heb geverfd, en dankzij Victoria's Secret zitten mijn rondingen op de juiste plek.

Ik besluit geen make-up op te doen, grijp mijn jasje en ga op pad.

De metrorit is kort, en als ik de heldere middagzon in stap scherm ik met mijn hand mijn ogen af. Terwijl ik voor het stoplicht wacht om over te steken zie ik een paar meter verderop dat een jongen met minstens tien pizzadozen in zijn armen zich door de deur van een restaurant naar buiten probeert te wurmen. Ik loop erheen en houd de deur voor hem open. Vanuit mijn ooghoek zie ik een bos blond haar door het restaurant flitsen en een tel later hoor ik een meisje giechelen.

‘Ik hoop dat jij en je vrienden al die pizza's op kunnen,’ zegt ze hijgend. Ik weet niet of ze sexy probeert over te komen of dat ze

buiten adem is omdat ze een sprintje heeft getrokken om hem te kunnen aanspreken.

Ik rol met mijn ogen en blijf de deur staan openhouden. De jongen drukt zijn schouder tegen het raam in de deur en lacht.

‘Dat weet ik wel zeker. Bedankt, eh...’

‘Tamara.’

‘Bedankt, Tamara.’

Door het glas zie ik haar met een papiertje wapperen. ‘Hier, bel me maar als je een extra mond kunt gebruiken voor al dat... eten.’ Uit de manier waarop ze het woord ‘mond’ uitspreekt blijkt duidelijk dat ze het niet over de pizza’s heeft. Getver.

Haar silhouet verdwijnt even achter hem. Hij heeft de pizzadozen in zijn handen en ik zie niet dat hij het briefje aanpakt, maar hij kromt zijn rug alsof iets hem verrast.

Als ze een stap opzij doet zijn haar handen leeg. Wauw, volgens mij heeft ze zojuist haar telefoonnummer in de broekzak van die jongen gestopt.

Oké dan.

Hij schraapt zijn keel. ‘Is goed. Bedankt, schat,’ zegt hij tegen de blondine.

Als hij naar buiten loopt kan ik hem pas goed bekijken. Hij draagt een pilotenbril waardoor ik zijn ogen niet goed kan zien, maar voor de rest is hij vreselijk sexy. Lang en dun. Zijn huid heeft de kleur van lichte karamel, alsof hij in de zon geweest is. Donkerblond haar dat nonchalant in de war zit. Zijn T-shirt spant om zijn gespierde bovenarmen, ik kan mijn ogen er niet vanaf houden.

Achter me komt een SUV tot stilstand en een andere jongen roept: ‘Schiet eens op, Jax. Ik ga niet nog een rondje rijden.’

Jax draait zich lachend om. Als hij mij ziet houdt hij zijn hoofd schuin. Opnieuw schraapt hij zijn keel.

‘Sorry, ik sta voor de ingang.’

Ik knipper met mijn ogen.

Hij kijkt glimlachend op me neer en het is alsof de hemel zich opent, hij is zo knap dat het pijn doet om naar hem te kijken, maar voordat ik de moed heb verzameld om iets terug te zeggen

claxonneert zijn vriend. Jax kijkt naar de SUV, naar mij, en loopt glimlachend weg.

Shit. De volgende keer dat er een belachelijk knappe jongen tegen me praat, zou het leuk zijn als ik iets terugzeg.